

Meditacions: Segon Diumenge d'Advent (Cicle A)

Reflexió per meditar el segon diumenge d'Advent. Els temes proposats són: la nostra esperança es fonamenta que Déu va entrar a la història; mirar el nostre passat de manera esperançada; ancorar-nos en Jesús ens obre cap al futur.

«LA COMMEMORACIÓ ANUAL del naixement del Messies a Betlem renova al cor dels creients la certesa que Déu compleix les seves promeses. Per tant, l'Advent és un

fort anunci d'esperança»^[1]. I en considerar l'esperança, podem caure en l'error de pensar que és una cosa orientada exclusivament cap al futur; semblaria que, davant una adversitat de qualsevol tipus, recórrer a aquesta virtut consistiria a rebutjar el passat, tancar els ulls al present i somiar amb un futur millor.

Això no obstant, no és casualitat que aquest temps litúrgic d'esperança se situï entre la memòria de la primera vinguda de Jesucrist a Betlem i l'expectativa del seu retorn gloriós al final dels temps. És a dir, l'Advent ens recorda, alhora, el passat i el futur. «La nostra esperança no té fonament, sinó que es recolza en un esdeveniment que se situa en la història i, alhora, supera la història: l'esdeveniment constituït per Jesús de Natzaret»^[2].

Sant Mateu ens presenta Joan Baptista com el precursor de Crist. Ell

anuncia l'arribada imminent de qui havia estat esperat durant tant de temps: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop» (Mt 3, 2). Però aquest Messies no es farà present amb una demostració de força, com molts s'imaginaven: ho farà naixent en un pessebre. Déu no s'ha quedat com un ésser llunyà, difícil de conèixer, que hi entén poc dels nostres problemes i amb qui és gairebé impossible relacionar-nos. El creador ha entrat a la nostra història com un més i s'ha fet molt proper: aquesta és l'arrel de la nostra esperança.

«TOT EL QUE diuen les Escriptures és per instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança» (Rm 15, 4). Pot passar que no sempre sapiguem

conservar aquesta esperança.
L'experiència de les nostres pròpies febleses ens pot fer pensar que Déu acabarà perdent la paciència amb nosaltres. Tanmateix, al Senyor l'emociona veure que en sentim necessitat, també quan ens hi acostem amb «un cor penedit» (*Sl* 51, 19). Perquè, com escriu també sant Pau, «on abundà el pecat, sobreabundà la gràcia» (*Rm* 5, 20). Sant Josepmaria veia amb optimisme l'experiència de les debilitats pròpies: pensava que, com més evidents podien ser, més profunds podrien ser els fonaments de la pròpia vida espiritual^[3].

Per això, la virtut de l'esperança es nodreix de dues actituds que podrien semblar antagòniques. D'una banda, pren força de l'agraïment cap a tot allò que el Senyor ha volgut regalar-nos. Una esperança consolidada en el gran amor que Déu ens té, a l'obra que fa amb nosaltres, ens pot

sostenir en temps difícils. No obstant això, la nostra esperança també s'enforteix quan contemplem la nostra pròpia biografia amb una mirada reconciliadora: « Si no ens reconciliem amb la nostra història, ni tan sols podrem donar el pas següent, perquè sempre serem presoners de les nostres expectatives i de les consegüents decepcions»^[4].

Déu mai no ens demana coses impossibles; només vol que el deixem entrar fins al més profund de la nostra ànima, també del nostre passat. Aleshores, podrà dirigir els nostres passos futurs cap a la trobada amb Crist que ve.

L'ICONOGRAFIA ANTIGA

representava l'esperança com una àncora. Per això, en moltes embarcacions, l'àncora més feixuga i més important rep el nom d'aquesta

virtut teoloyal. Esperar en Déu ens sosté en els moments de tempesta. Però la imatge de l'àncora no ens hauria de fer pensar en un immobilisme vital, com si la solució per als nostres problemes consistís a quedar-nos paralitzats. Jesucrist ve a renovar totes les coses (cf. *Ap* 25, 1), per la qual cosa ancorar-s'hi és estar disposat a salpar cap a oceans mai imaginats.

«Farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país» (*Is* 11, 4).

L'esperança conjuga una acceptació realista de la nostra vulnerabilitat, amb l'obertura als dons que Déu ens regala cada dia. Sense negar la nostra personalitat ni el nostre passat, volem revestir-nos a poc a poc de nostre Senyor Jesucrist (cf. *Rm* 13, 14). Així, l'arribada de Jesús per Nadal no serà un esdeveniment merament exterior, sinó que aconseguirem una intimitat més gran

amb aquest Déu que ha volgut fer-se
Nen per cabre en els nostres cors.

Sant Josepmaria considerava
l'esperança com un «do suau de Déu,
(...) que curulla les nostres ànimes
d'alegria»^[5]. Ancorar la nostra vida
en el passat de la nostra salvació, i en
el futur de la segona vinguda de
Jesús, dota el present d'una suavitat
divina; cada moment de la nostra
vida es transforma en una trobada
amb Jesús que va venir i que vindrà.
Maria, esperança nostra, va saber
obrir la seva pròpia història al futur
de Déu i per això va ser tan feliç en
cada moment del seu pas per la
terra.

^[1] Sant Joan Pau II, Audiència, 17-
XII-2003.

^[2] Benet XVI, Homilia, 1-XII-2007.

[3] Cf. Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 712: «¡Molt fonda és la teva caiguda! —Comença els fonaments des d'allà baix (...)».

[4] Francesc, *Patris corde*, núm. 4.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 206.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-segon-diumenge-dadvent-
cicle-a/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-segon-diumenge-dadvent-cicle-a/) (25/12/2025)